

עלון מס' 316
כ"ז אדר ב' ה'תשע"ד

תזריע

"יהיה בעור בערו
שאת"
סופי תיבות 'תורה'
'הנגעים באים על
גסות הרוח' (ערכין טז)
לרמז לנו: אפילו אם
ההתנשאות היא
בגלל גדלותו בתורה,
גם כן חטאו גדול
ונגעים באים עליו.
מתוך 'אמרות חכמה'

חומרי בניין וקרימיקה
אדירם
סניף צומת ראם
08-8602602

לה"י

הדלקת הנר; 18:38
יציאת השבת; 19:32

"מחודדין בפיר"

שיהיו דברי תורה

"ברד ישיב מזוזין לבוזזת מושבו"
'כל הפוסל במומו פוסל'

בשנים עברו פרצה מחלת חולירע בעיר וילנא שהפילה חללים רבים... כנהוג בקהילות מישראל בשעת צרה, החלו האנשים לפשפש במעשיהם וחלקם עברו לחטט במעשי אחרים.. כדי לחשוף חטאים של הבריות שגרמו למחלה האיומה. יום אחד הופיע בביתו של הגר"י ליפקין מסלנט זצ"ל אחד מ'מחפשי החטאים' שבעיר ואמר לרב שבביתו של פלוני נעשים מעשים אשר לא יעשו, ומן הראוי להתערב מיד כדי 'לגדור' פרצה זו.

הקשיב הרב ואמר: "כידוע, מצווה התורה לשלוח את המצורע מחוץ לשלושת המחנות, שילוח זה הבא ע"י מחלת הצרעת בעוון לשון הרע, ואיסור לשון הרע אינו דווקא משום הפצת דברי שקר, אלא לא פחות מכיוון שמחפשים חטאים ופגמים אצל הזולת, ולכן אומרים לבעל הלשון: אם אומנם מומחה גדול אתה למצוא חטאים ופשעים צא מחוץ למחנה, התבודד עם עצמך ימים רבים וכך תוכל לגלות חסרונות ועוונות שלך שאינם מעטים כלל וכלל.

מתוך 'שבעים פנים לתורה'

"וְלִקְחוּהָ שְׁתֵּי תָרִים אוֹ שְׁנֵי בָנֵי יוֹנָה אֶחָד לְעֵלָה וְאֶחָד לְזוֹטָא"

רבי נפתלי צבי יהודה ברלין - הנצי"ב מוולוז'ין לא היה יושב לסעוד את נפשו בטרם נתנו לעופות שבחצר את מזונם, לקיים את שנאמר "ונתתי עשב בשדך לבהמתך" ורק אחר כך: "ואכלת ושבעת".

באחת השנים, בראש השנה שבו הנצי"ב ובני במשפחה מבית הכנסת לאחר חצות היום, על מנת לקדש על היין ולטעם דבר מה. ואולם, העופות שבחצר עדין לא קבלו את מזונם! חפשו את המפתח ללול - ולא מצאו. בדקו בכל סדק ונקיק - והמפתח איננו. הורה הנצי"ב לקרוא לגוי מן העיירה, כדי שזה ישבור את מנעול הלול. בינתיים נקף הזמן. רובו של היום עבר ובני הבית עדין לא טעמו אוכל ומשקה. באותה עת היה הנצי"ב ישיש וחלוש, ולאחר תפילות יום הדין - היה תשוש לחלוטין. אך למרות זאת, לא קידש על היין בטרם אכלו העופות. סוף סוף נמצא הגוי. סוף סוף נשבר המנעול וניתן מזון לעופות - רק אז קידש הנצי"ב על היין ובני ביתו הסבו לשלחן..

"אדם כי יהיה בעור בערו..."

אדם אחד התגורר בכפר נידח, מקום ללא עוברים ושבים. לימים חלה האיש וסבל כאבים עזים, אלא שרופא לא בכפר ולא היו שיירות מצויות בו.. שכב בביתו כשהוא מתייסר. לימים, עצר בכפר סוחר לתת מעט מספוא לבהמותיו. כששמע החולה כן, אזור את שארית כוחותיו ופנה אל הסוחר בתחינה: "עזור לי..."

"ומה אעזור לך?" - תמה הסוחר - "הלא אינני רופא... אולם זאת אעשה, אקח אותך אל העיר הגדולה וכאשר יראו הרבים מצוקתך בוודאי יבואו לעזרתך".

כן הוא בנמשל, הקב"ה נתן לאדם את התורה על פיה ינהג ובדרכה ילך, וכאשר האדם עושה כן, טוב לו ולנשמתו. אולם, כאשר האדם חוטא, הנשמה סובלת מכך סבל רב ואין לה מושיע.. לכן מסבב הקב"ה שאדם זה יתנגע ועל ידי כן יבינו כולם כי נגעים אלו באו לו על ידי חטאים שעשה, או אז ידברו על לבו ויכיווהו עד שישוב בתשובה שלימה.

מתוך 'משלי המגיד מדובנא זצ"ל'

לעולם יזכר אדם
להודות לה'
על שזכה להיות
מסת הנזותגים,
ולא מסת
המקבלים.

דובב שפתי ישנים

פינת ההלכה

הרב דב ניסים שליו"א,
ראש כולל "פורת יוסף"

סדר עריכת הנישואין

מכיוון שכיום נהגו לעשות קידושין (בכדי שזוג יהיו נשואים כדת וכדין צריך לבצע שתי פעולות, קידושין (נתינת הטבעת) ונישואין. כיום נהוג לבצע את שתי הפעולות באותו מעמד. מה הם הנישואין? נישואין הם ה-'חופה' פעולה שמוכיחה שהכלה נכנסה לרשות החתן ומעכשיו היא מותרת לו. ולפיכך:

א. החופה יכולה להיעשות בתוך מקום סגור תחת קורת גג ויש שנהגו לערוך את החופה תחת כיפת השמים, לסימן טוב.

ב. במעמד החופה מברכים שבע ברכות על כוס יין (נוסף לכוס שברכו עליה ברכת הקידושין) במעמד עשרה אנשים.

ג. מן הדין שאדם אחד יברך את כל שבע הברכות, אבל נהגו כבר ברוב מקומות לחלק את הברכות לכמה אנשים. וראוי שכל המוזמנים לברך יעמדו סמוך למקום החופה, למעט בהפסק ככל האפשר.

ד. המברכים צריכים להיות יראי שמים שומרים תורה ומצוות ובקיאים ויודעים לברך כהלכה.

ה. ישנה מחלוקת האם החופה היא פריסת ההינמא על ראש הכלה או שהיא יריעת הבד שפורסים מעליהם או שהיא ההכנסה לרשותו וההתייחדות.

ו. כדי לצאת מכל ספק נהגו כיום לעשות את כל האופנים, החתן מכסה את ראש הכלה בהינמא ואח"כ נכנסים תחת יריעת בד.

ז. לגבי ההכנסה לרשותו, יש הנוהגים לעשות כן מיד לאחר 'שבע ברכות' ע"י שנכנסים לחדר ומתייחדים שם ויש שנוהגים לסמוך על מה שהחתן מכניס את הכלה לביתו לאחר החתונה.

ח. מן הדין לתת אפר בראש החתן זכר לחורבן בית המקדש, אבל נהגו כבר ברוב המקומות לשבור כוס לזכר החורבן.

אם רוצה אדם לעורר על עצמו את רחמי ה' יטיב עם הבריות ויגמול חסד עם רעהו.

מתוך ומתוך האור

"והובא אל הכהן"

מדוע על המצורע החולה ללכת לכהן ולא לרופא? מכיון שישנם איברים גשמיים וכנגדם איברים רוחניים, וכשאדם פוגם ועושה חטאים באיבר הגשמי, אזי נפגם גם האיבר הרוחני... וכאן האדם חטא באיבר הגשמי שהוא גופו ופיו ולכן עליו להיות מרוחק מאנשים על פי מה שדיבר והרחיק בין אנשים..

אמרו חז"ל: שהטורח על המצוות בעצמו, זוכה לבנים צדיקים תלמידי חכמים, אריכות ימים, פרנסה טובה, ותועלת גדולה לנפשו וגופו, וניצול הוא וכל אנשי ביתו מכל צרה, ומכל גזירה רעה.

כשהשיקה גולשת לרכילות, לשון הרע וכדומה, ידמה האדם הירא שמים לעצמו שהוא בעצמה של סעודה מדשנת, ומודיעים לו כי הוא אוכל טרף! הרי שבנדאי ופלט את האכל מפיו ויפסיק מיד מלאכל - כך בשמיעת לשון הרע, ופלט את אשר שמע כבר ויטה את השיקה לצד חיובי.

בר לבב

יש אדם שמונע את עצמו מלשתות רעל, ודאי שזה טוב, אך עדיין הוא לא שותה סם חיים.

כשאדם אינו רוצח, אינו גונב, אינו אוכל חזיר.. הרי הוא שומר את עצמו מלשתות רעל, אך עדיין לא שותה מסם החיים, שהיא התורה הקדושה.

רבי זלמן מלצר

"וביום השמיני"

'כשם שנכנס לברית כך יכנס לתורה'

יש יהודי הדואג למעשים הטובים של בניו רק פעם אחת במצווה הראשונה, בברית, ומיד שוכח הוא את תפקידו... לכן אומרים לו: כשם שבמצווה הראשונה, הברית דאגת לו כן תדאג שיכנס לתורה ולא יפרד מן המצוות לעולם.

מתוך 'תוכחת חיים'

רבנו נחמן מברסלב אמר שאסור להכות ילדים, כי מכות של הורים לא באות מתוך מחשבה וישוב הדעת, שכך צריך וכך טוב עכשיו לחינוכו של ילד, אלא הן באות מתוך דחף אלים של כעס ואיבוד שליטה של ההורה שרוצה להרגיע את עצמו. גם אם ההורה יחשוב שהוא מתכוון לטובת הילד וזה יהיה לו טוב לחינוכו ולהצלחתו, שידע נאמנה שהכעס והאכזריות הם לא דוגמא לחינוך והם נוגדים את כל דרך התורה, שעליה נאמר 'דרכיה דרכי נעם וכל נתיבותיה שלום'.

מתוך 'חינוך באהבה'

ידועים דבריו של רבי אהרן ליב שטיינמן שליטא אם את הכסף שאנשים משלמים על רופאים בחו"ל ועל טיפולים יקרים ברחבי העולם היו נותנים מראש לצדקה - קרובה היתה הישועה לבוא ואולי היו ניצלים מן הסבל לחלוטין.

מתוך 'זמתוק האור'

האמונה שהכל לטובה מובאת "בשולחן ערוך" כפסק הלכה לכלל ישראל: "לעולם יהא אדם רגיל לומר: כל מה דעביד רחמנא לטב עביד" (כל מה שעושה ה'-לטובה הוא עושה).

לשון ה'שולחן ערוך' היא "כל מה שעושה ה'- לטובה הוא עושה". לא 'כמעט הכל', אלא הכל ממש! ואי אפשר לומר: אני מאמין, שהכל לטובה, חוץ מהמקרה הזה והזה..

מתוך 'השם רופאך'